

БІОГРАФІЯ ТОКО ТА ТЕНШІ

Ім'я: Токо | 冬光 – зимове світло |

Вік: 65 (біологічно)

Зріст: 183

Вид: йокай, мононоке

День народження: 11.10.

Ім'я: Тенші | 天使 - янгол |

Вік: 15 (біологічно)

Зріст: 158 (169 (+11 см) за рахунок підошви)

Вид: йокай, мононоке

День народження: 25.03.

Дуже багато років пройшло з тих пір, як Токо почала жити за правилами людської моралі, відмовивши собі у крові. Спочатку, їй було дуже важко справлятися, але з часом та постійним тренуваннями, вона змогла побороти жагу. Але, на жаль, через деякий час вона зрозуміла, що без крові не зможе жити, тому іноді бере рідину по домовленості з місць лікування людей.

Наразі, вона сама частково працює як лікар — психотерапевт, спеціалізується на дітях також. Співпрацює разом з Шуго (біженець з вітряного племені, не прийнятий), який вчиться теж на психолога. Вони в тандемі допомагають людям різного віку оправитися після зустрічі з демонами, та полюють на них, контролюючи спокій округи. Токо як ніхто знає, на що здатні демони для того, щоб хоча б на деякий час втихомирити свій голод та отримати насолоду під час вживання крові чи вбивства. Її напарник не знає, що вона демон, який в минулому теж був не проти поласувати чиеюсь плоттю...

Також, у Токо є робота, яка стала першою то провідною в житті до психотерапевтичної діяльності. Вона досі підпрацьовує вчителем молодших класів для однієї школи за містом. Вона мала, та призначена для дітей з бідних сімей, які не можуть забезпечити платну освіту та дати якісні знання.

Демону насправді дуже подобається працювати з дітьми та навчати їх чомусь новому. Але коли Токо тільки подавалася на "вчителя по виклику", то було не мало питань щодо її зовнішнього вигляду. Фактично, єдина частина тіла яка була відкрита, це лоб та очі, але й вони були прикриті прямокутними окулярами та кучерявим сивим волоссям. Токо виправдалася тим, що наче ті місця мають страшні рани та опіки, які вона боїться демонструвати, особливо дітям. З недовірою, але все ж, через нестачу вчителів її взяли.

Перенесемося як раз тоді, коли Токо тільки почала навчати дітей... В школі був всього лише один клас, який складався не більше з 15 учнів. Один з них був біленький хлопчик. Волосся як сніг, біле та пухке, а очі були голубі як лід, холодні. Він завжди сидів за останнім столом та вчився погано. Він був старшим на пару років від своїх однокласників, та самим меншим по зросту. Був агресивним й часто ліз битися, ображав інших словесно, навіть іноді під роздачу попадали вчителі. Так він себе вів і поза школою.

Не раз, Токо намагалася рознімати дітей які починали боротись між собою на перерві, або на вулиці за будівлею після уроків. Вона намагалася зрозуміти мотиви цього хлопчика, та часто відводила на особисті розмови. Вона намагалася вивідати в нього хоча б ім'я, але він доволі погано говорив (чи то прикидався). Вік сказати теж не міг, бо знав лічбу лише на пальцях до 10-ти. На контакт йшов складно, постійно супився, складав руки на грудях та повертався спиною до вчителя. Було видно, що хлопчик чимось ображений, але не міг сказати що саме змушує його почуватися так. Токо постійно залишала його після уроків на додаткові завдання, та намагалася навчити його писати, читати та рахувати. Також намагалася в нього взнати, чому він так себе поводив. На такі питання він просто мовчки дивився на вчителя, й намагався піти, йому було некомфортно від подібних питань. Токо не мала права тримати дитину, якщо вона не хоче говорити, тому залишалася сама зі своїми питаннями в пустому дерев'яному приміщенні.

Вона вирішила, що з цього моменту почне читати літературу, яка можливо допоможе зблизитися з дитиною та налагодити нарешті контакт. Токо хотіла покласти край жорстокості в цій дитині, вона співчувала йому та дуже хотіла допомогти.

Наступні вечори вона вивчала різні книги, які знайшла в себе, ходила на блошиний ринок або питала в колег та брала на якийсь термін. Через таке старання задля поліпшення відносин з дітьми, Токо заслужила довіру серед вчителів-колег та більше не соромилася її через зовнішній вигляд. Навіть іноді підходили спитати рекомендації, бо вони помітили по дітях, що їх поведінка стала потроху змінюватися в кращу сторону... Але на жаль, біловолосий хлопчик так досі й не змінювався в поведінці, часто був ініціатором бійки поза школою. Але водночас, додаткові заняття для нього все ж не скінчилися, тому не покладаючи рук, Токо намагалася зарадити цій дитині. Вона відчувала, що вони зблизились, але дитина не могла цього прийняти. Дуже відчувалося, що хлопчик боїться любити, та отримувати любов та опіку від когось.

Якось раз, після чергової сутички, Токо відвела хлопця подалі від місця подій. Він був злий, брудний, з носа та губи текла червона юшка. Токо мала з собою все що потрібно в такі випадки, тому замочивши ганчірку водою, вдалася вмивати обличчя. З незрозумілої для демона причини, хлопчик почав плакати та відвертатись від неї. Токо пригорнула його до себе. На секунду здалося, що він обійняв її. Але він не зміг так довго просидіти та вирвався з обіймів, відштовхнувши викладача від себе. Забравши ганчірку, втік на найближче дерево, на яке зміг залізти та в сльозах, почав протирати рани самостійно.

Здається, з того моменту Токо почала трохи більше розуміти це дитя. Бажання захистити та приголубити його з кожним днем ставало все більшим. Їй хотілося дати йому тієї любові, якої він боїться та не вистачає водночас. Помітивши за собою це бажання, Токо

почала думати, а чи не випадково це пересічні почуття та спогади про внука тієї бабусі, яка раніше володіла цим тілом, яким зараз розпоряджається демон.

(Коли Токо прийняла рішення стати на "вірний шлях," вона зрозуміла, що їй знадобиться людський невимушений образ. Вона домовилася з однією бабусею, яка мала важку хворобу, що вона враз полегшить її страждання. Так і сталося - Токо забрала тіло, безболісно випустивши дух на вічний спокій.)

В один з навчальних днів, хлопчик не прийшов до школи. Токо насправді за нього дуже переживала, бо дуже прив'язалася до нього. Коли всі діти пішли додому, викладачка сиділа та закінчувала свої справи, витирала дошку, прибирала в класі. Вона побачила, що трохи привідкрились двері, і в приміщення тихо зайшов хлопчик. Він був замотаний ще тепліше, ніж зазвичай, але було видно, що трохи прихворів - червоний сопливий ніс та скляні очі. Але він прийшов не з пустими руками, а звичайним знаряддям для навчання - листи та кисть з чорнилами. Рідко коли побачиш це в нього. Токо була здивована, але запросила хлопчика за стіл. Посадила його за парту, та сіла поруч.

— Я не хотів приходити, щоб не заразити інших... — Хлопчик поклав на стіл листики, на яких він намагався щось писати. Але то точно не було схоже на тутешню мову.

— Скажи мені, а ти звідси родом? Я питала в інших, ніхто нічого мені не міг сказати з цього приводу.

Хлопчик подивився на демона, та тихо відповів — Та, я не звідси... Я тільки говорити можу, і все, читати не вмію.. Я тут намагався переписати наче своє ім'я, яке мені залишили на листку, але прочитати не можу, тому приніс вам, бо ви питали наче...

Токо взяла в руки листки. Вона зовсім не розуміла що там написано. Або це через те, що хлопчик дуже погано писав, або тому що це мова з іншого регіону. Вона більше рівнялася на другий варіант, бо все таки хлопчик не звідси. Це навіть було видно по зовнішньому вигляду. Тутешні мешканці виглядали трохи інакше: темніша шкіра та волосся через те, що регіон гірський, і люди знаходяться ближче до сонця, і постійно знаходяться під його впливом.

Токо різко згадала, що тут є книги по іншим мовам регіону, тому пішла з листами до шаф з книгами, та почала шукати схожі. В неї на думці було пару мов, які могли б дійсно підійти через схожі ієрогліфи. Поки хлопчик сидів та клював носом в парту, Токо вирішала спитати:

— Хлопче, а чому ти постійно влазиш в бійку з іншими учнями?

— Вони часто обзивають мене малим і глузують, тому що я ходжу на високій підошві, хоча в мене всі так ходили в родині, а вони не вірять. А іноді я сам починаю, бо хочу помститися, та показати, що я не слабкий. — Останні слова він мовив тихо та прихованою злістю. — Також, на вулиці мені сказали, що в цьому світі, місце під сонцем треба виборювати всіма способами, і я з ними згоден...

Токо це насторожило, тому вона задумалася, та просто далі мовчки гортала книжки. Перевірівши всі підручники по мовам, вона не знайшла нажалі жодного натяку на подібні ієрогліфи, які були на листах.

— Вибач, я не знайшла нічого... Особисто я не знаю цієї мови, пробач синку.

Малий спочатку глянув на вчителя розгублено, але в ту ж мить його вираз обличчя змінився...

— ВИ! ВЧИТЕЛІ ПОВИННІ ЗНАТИ ВСЕ ! Навіщо ви навчаєте чогось нас якщо самі нічого не тямите!? Ви дітям допомогти нормально не можете, навіть їх же ім'я сказати!...

— розлючений хлопчик виплигнув з парти та поспішив на вихід. Він залишив все знаряддя на парті та пішов геть, говорячи щось про себе (напевно, він її проклинав).

Токо не була здивована такій реакції або розлючена. Вона повністю розуміла поведінку хлопчика. Вона знала, що в нього нема сім'ї або хоча б того, хто може його захистити. Вона розуміла його різкі перепади настрою. В нього не було друзів та хоча б найближчих родичів. Він виживав сам, його буквально виховувала вулиця, на якій він проживав. А район, в якому жив хлопчик, був самий бідний та небезпечний з усіх в Хейві. Там знаходяться нетрі та проживає багато безхатьків у покинутих будівлях. Ще й булінг в школі від однолітків, звісно дитяча нервова система не зможе витримувати таке навантаження.

Токо спокійно пішла за ним з надією заспокоїти його. Коли вона присіла поруч з дитиною під стіною школи, він вдарив її по плечу та втік, скоріш за все в так званий «дім». Викладачка так і залишилася сидіти на місці, думаючи, як можна змінити ситуацію.

На наступний день, Токо спитала у інших викладачів, де проживає малий. Вони не знали точне місце проживання, але вказали приблизну зону.

Прибувши на місце, вона почала шукати хлопчика. Кликати його не могла, бо ім'я не знала, питати теж було ні в кого, на вулиці було пусто. Токо пов'язала це з тим, що зараз просто день, і скоріш за все, цей район прокинеться лише вночі. Сама вулиця була побудована з глиняних або дерев'яних самобудов, пофарбовані в різні кольори. Запах був не дуже приємним в цьому місті. Поки вона ходила, думала про те, як же знайти малого, але потім, звернула увагу на храм, біля якого вона зупинилась. Він був великим, але на вид покинутим, наче ніхто не доглядав вже довгий час. Демон вирішила його перевірити. Зайшовши в середину, вона побачила що на підлозі було розкидано багато брудного татамі. Запах був терпимим. Пройшовши в головну залу, в кутку, вона помітила скупчення якогось одягу та декілька ковдр. Підійшовши ближче, вона побачила сплячу знайому дитину.

Їй було дуже сумно бачити, що її вже майже рідний учень спить посеред смердючого сміття, в злиднях. Сівши на коліно вона обережно поклала листки, пензель та чорнила, які приніс хлопчик того дня. Поруч, вона побачила в чашці пару камінців кремнію. Напевно,

завдяки ним він розпалював вогонь, щоб приготувати їжу. Поруч лежав мокрий одяг. Вона була здивована цьому, бо на вулиці не було дощу з самого ранку.

Знайшовши сховок з їжею, вона не була здивована, чому малий завжди ходив кволий. В мішку лежало тіло свіжої пеганки з відрубаною головою, вкрадений чай та пару картоплин. Від думок, як хлопцю приходилося ловити цю качку, вона вирішила відволіктись готуючи йому ситну вечерю. Походивши по кімнатах в храмі, вона знайшла саморобну кухню, та почала готувати.

Хлопчик прокинувся через смачний запах. Накинувши на себе плед, він пішов туди, звідки віяло потенційною вечерю. Хлопець був здивований, коли побачив свою вчительку, яка сиділа та готувала їжу в цьому місці. Токо як раз закінчила готувати, та хотіла віднести порцію рагу з качки разом з чаєм до малого. Повернувшись, вона побачила дитину в шоці, та позвала його до себе рукою. Він сів навпроти. З недовірою, але взяв порцію та почав їсти руками. Токо хотіла дати йому прибори, але він відмовився, бо насправді не мав звички цим користуватись.

Малий не помітив, як швидко з'їв вечерю та випив весь чай. Перед тим як Токо пішла, вона запропонувала йому піти з ним до неї додому, але він навідріз відмовився. Вона вирішила не змушувати.

Через пару днів, Токо прийшла знов в школу, але там нікого не було. Вона була здивована цьому, і вже збиралася йти на розвідку, але в школу зайшов один з вчителів. Токо відразу ж запитала, чому нікого немає. Їй відповіли, що активність демонів знову піднялась, був напад на околиці по кругу міста. Ніхто з батьків не відпустив би свою дитину до школи. А сам вчитель прийшов щоб перевірити, щоб інших учнів які прийшли, відправити відразу додому.

Токо звісно злякалася, але виду не подала. Сказала, що раз такі справи, то піде додому, а сама в голові вже будувала план, що відразу стрімголов піде до малого. Так і сталося - вона примчала до храму відразу, та зупинилася під сходами.

Поки вона бігла до храму, наслідки облоги демонів виднілися на шляху: тіла демонів та жертв, кров, пошкодженні або вщент зруйновані дерев'яні будівлі. Наслідки боротьби були усюди. Поки Токо бігла, встигла підхопити кимось втрачену бамбукову палицю для самооборони, та навіть, встигла відбитися, згадавши в той же момент минулі часи. Нарешті, подолавши складний шлях, вона стала перед храмом. Прислухалась. Повільно почала підійматися, крок за кроком, повертаючи в руці палицю.

Піднявшись, вона повільно увійшла в храм, та відразу почула глухі удари в одній залі. Залетівши туди, викладачка побачила, як хлопчик відчайдушно боровся в з демоном, який був зростом як Токо. Скоріш за все, вуличні та шкільні бійні навчили його гарно

захищатися. Але ця думка за секунду розвіялась, побачивши на полу плями крові. Великі плями. Хлопчик повернувся лівим боком. Він наскрізь був пробитим якимось гострим чорним кілком. Напевно, це була частинка від демона. Токо збила того демона з лап бамбуком та пробила наскрізь за допомогою своєї сили - з підлоги відразу різко з'явилися сяючі білі списи, що зробили з демона попіл.

Вона подивилася вбік, хлопчик лежав, важко дихаючи. Все навколо було в крові. Було зрозуміло, що малий втратив її дуже багато через рану на боці. Токо розуміла - витягнути кіл - смерть одразу, але вона не знала що робити в такій ситуації. Вона не хотіла смерті хлопчика, бо була дуже прив'язана до нього емоційно, він став рідним для неї...

Опустившись до нього на коліна, обережно поклала собі на ноги та обережно стирала кров з обличчя. Вона вагалася, поки кров разом з часом плинули далі.

— Вибач синку, це заради тебе... — Токо різко витягнула кол з живота. Почувся тихий викрик. Сил у малого на більше вже не було. Цим колом, демон перерізала собі руку. В іншу долоню налила своєї крові та плюхнула в рану хлопчика. На деякий час він замовк повністю. Вчительці здалося, що її ученя остаточно помер. Вона тримала два пальця на шії, намагаючись знайти пульс. Поки безрезультатно. З надією в серці, вона поклала його на підлогу, та накрила ковдрою. Залишилося лише чекати. Поки Токо чекала, вона заснула. Все таки, дієта на кров та стрес дають про себе знати.

Токо різко прокинулася від тихого гарчання, яке почула біля себе. Вона побачила, що хлопчик був на колінах, зігнутий, головою спирався об підлогу, тримаючись за бік. За цей час він встиг трохи змінитися - на голові з'явилися крила на місці вух, як і в Токо. Він підняв голову, показалися зуби - там виднілися малі клики, а в очах були гострі зіниці, як у kota. По виразу обличчя було видно, що йому дуже боляче до сих пір. Його тіло переживало трансформації. Коли вона побачила його, в голові були слова вдячності всім можливим богам що вони, скажімо так, «благословили» хлопчика. Що він не став якоюсь потворою за 2 метри заввишки та не озвірів відразу як прокинувся, як це зазвичай ставалося.

Токо взяла дитя на руки, обняла, та прошепотіла на вухо:

— Відтепер, тебе буде звати Тенші, а ця дата (25.03), буде твоїм новим днем народженням... Я буду піклуватися про тебе відтепер — говорячи це, демон гладила його по голові. Спочатку хлопчик лежав майже непритомним на руках, але пізніше, почав приходити в себе після затяжного спазму. Лише через деякий час він зміг нарешті стати на ноги, але по ньому було видно, що він готовий щось сказати, і це точно не слова вдячності...

— Не хочу я від тебе ніякої турботи... — промовив грізно — Що ти з мене зробила?чому?... — Він поглянув на свої закривавлені руки, та потім торкнувся своїх крил на голові, намагаючись осягнути реальність — Що ви накоїли?... — очі округлилися, почав нервувати, але в мить емоція змінилася на агресію — ВИ! ЧОМУ БРЕХАЛИ ЩО ВИ НЕ ЛЮДИНА І БУЛИ З НАМИ!?! МИ ВЕСЬ ЧАС БУЛИ В НЕБЕЗПЕЦІ ПОРУЧ З ВАМИ, ПОКИ ПОЧУВАЛИСЯ СЕБЕ БЕЗТУРБОТНО!... Ти могла зжертви нас, покалічити в любий

момент... Навіщо ТИ пішла до нас, дітей!? — його голос змінився, він наче гарчав як дика тварина — Ми вам довіряли, і я тільки почав довіряти... Чесно, я б краще вже вмер ніж став схожим на таку істоту як ти і тобі подібних, я бачив на власні очі, як вони себе поведуть, побачивши хоча б одну краплю крові... Тепер я буду такою ж ненаситною твариною, як ти і на тебе схожі, та навіть гірше тварини, я помру з голоду якщо не розірву когось на шмаття... Я ненавидів демонів та людей, завжди. Перших через те, що вони вбили всіх, хто мені був дорогий, а других, через надмірну жорстокість та брехливість... І сьогодні, ти підтвердила мої думки. Я не раз бачив, як ти невимушено ходила по вулицям околиці, розмовляла з іншими. Що, жертву собі вибирала, і обрала мене? Без родини та друзів, щоб моєю пропажею ніхто не зацікавився? А демоном зробила, щоб смачніше було, га?... Я навіть припускаю, що ти була тим демоном, який забрав у мене все. Як от сьогодні — ти забрала в мене шанс на спокійний відпочинок на тому світі нарешті! — прокричавши останні слова, він побіг геть з храму. Токо поспішила ж відразу за ним. Вона чекала іншої реакції, яка була зазвичай при зараженні - скажена поведінка, яка відразу проявлялася у вигляді жаги до крові та вбивств. Заражені одразу після сну починали так себе поводити. Але це не той випадок. Хлопчик міг чітко висловити свої думки та контролювати рухи, що зазвичай не було притаманним щойно зараженому тілу.

Але як і гадалося, він пробіг всього лише метрів 30, та обезсилено впав, важко дихаючи.

— В твоєму випадку, краще так не робити, ти доволі легка здобич для інших демонів наразі...

— Я і до цього був, поки вештався з тобою.

Токо мовчки підхопила хлопця на руки та понесла до себе додому. По дорозі Тенші запитав — несеш мене додому жертги?

— Якщо я тебе з'їм, скоріш за все, я отруюсь.

— Ха! ну тоді я не проти.

Тільки зараз Токо починала розуміти, на що вона підписалась.

Нарешті, вона зайшла в свій старий будиночок. Тенші поклали на підлогу, перед цим застеливши місце теплим матрацом. "Ангел" лежав, з повністю закритою головою. Токо підсіла до нього, та почала: — Тенші, нам треба буде пізніше по-...

— Ти егоїстка. Нащо ти перетворила моє й так безглузде життя на це? До цього й так важко було, тепер ще гірше нікуди... І це все через тебе.

— Але ж я серед людей живу якось, І ти обов'язково зможеш, головне що живий. — Вона хотіла погладити його по голові, але Тенші вдарив її по руці.

— Я точно не збираюся йти за твоїм прикладом, я не такий егоїст як ти. Я б на твоєму місці краще дав собі померти, ніж оце.

— Я тобі допоможу справлятися з цим, в мене є все що потрібно.

— Непотрібна мені твоя допомога, я сам справлюсь... — його слова вже не були наповнені тією агресією. Скоріш, це нагадувало відхід від шоки та спроба сприйняти реальність, якою вона є. Він був у своїх думках.

Токо мовчки відійшла від малого. Через деякий час повернулася знов, але вже з речами на руках. Вони були нові, легкі. Навіть взуття було таке саме, яке було до цього. Дитина розвернулася до Токо, та мовила:

— Щоб ти мені наразі не зробила, я тобі ніколи не пробачу через твоє егоїстичне бажання. Ніколи. Завтра моє ноги тут не буде.

Токо не сприйняла ці слова в серйозно, але Тенші був навпроти рішучим. Він свою обіцянку виконав. На ранок його не було, але сталося дещо ще. Він відрізав частину своєї плоти, та поклав її в рот Токо, поки вона спала. Ранок видався жакливим за відчуттями. Вчителька дуже хотіла піти за дитиною, і скоріш за все, знала де вона знаходиться, але не могла навіть встати на ноги повністю через свій стан. Було зрозуміло, що через масштабний напад демонів на місто, школи відмінили на деякий час, тому Токо залишалась виключно вдома, поки їй не стало краще.

Вона відчувала глибоку провину та відчуття, що вона тепер буде все своє життя повинна йому, бо вона зробила його долю ще гіршою ніж була, як він висловився. Ще його слова про те, що вона може бути дійсно потенційно причетна до вбивства його рідні давили на неї. Треба якось справлятися.

Через декілька днів сталося диво - Тенші прийшов сам до хатинки Токо, але пораненим мисливцем. Він просив про допомогу, і звісно, Токо не могла йому відмовити. Але, після лікування, Тенші знову відразу втік до себе. Через деякий час, він став ходити частіше за порадами та проханнями. Вже не відчувалося тієї образи від нього, на перший погляд. Але він точно ховав це, бо розумів, що без Токо в світі демонів йому не вижити вже. І через це він також став її ненавидіти, бо став залежним від допомоги. Але він часто підбурював також її в тому, що вона намагається жити як людина, і через цього з неї насміхався. Токо ніяк на це не реагувала. За останній час, Тенші зник бути демоном, але не перестав бути досі тією самою ображеною дитиною, яка всіх ненавидить, і таких демонів як він, і людей, які приносили йому тільки шкоду. За деякий час він самостійно зміг опанувати силу, даровану йому від Токо.

В один з днів, коли Тенші хотів знову завітати до Токо, щоб нагадати їй, чому вона не може жити як люди, він у вікні з двору побачив якогось незнайомця в хаті. Йому стало цікаво, тому він вирішив підслухати бесіду. Як визначилося, це новий напарник Токо, майбутній психолог та по сумісництву, мисливець за демонами. Тенші це неабияк обурило: — (Як демон та не прийнятий можуть співпрацювати разом, так ще й щоб демон рубав своїх же... А якщо вона і по мене прийде?... Вона знов мене дурить, щоб на цей раз точно добити чи що?... — Хлопчик був розгублений, злий, за відчуттями його наче знов обвели навколо

пальця. — Вона ще й проміняла мене на когось, сидить, розмовляє з ним так же, як зі мною, а може навіть краще... Я думав що я буду її єдиним другом, а вона мене от так... Ще й смерті бажає напевно...) — Ну я їй покажу... — здавивши пальці в кулак, прошепотів слова. Раптово почувся скрип дверей. Тенші відстрибнув за стіну хатинки та продовжив сліdkувати. Токо провела новенького з дому за поріг, та той пішов собі далі вулицями. Коли його не було вже видно на горизонті, ангел підійшов до вчителя, та сказав — Так ви хочете все таки мене добити, я правильно зрозумів? І навчаєте теж, щоб битва була гарною та запам'яталася? Я сподівався, що ми нарешті станемо друзями, але ти знов за своє. Бувай. Я зроблю все так щоб ти не змогла нормально жити. Завтра всі дізнаються, хто ти є насправді.

Токо не чекала такої заявки, та була у ступорі, вона не знала що й мовити. Але це був край. Вона не може дати цій дитині втілити свій план у реальність, бо це було небезпечно не тільки для неї, а ще й для нього самого.

В ніч, Токо прийшла до храму. Вона знала, що малий не міг відразу піти і все розпатякати, перед цим не склавши план у себе вдома. Токо підготувалися. Той храм, в якому жив Тенші, вона обвішила мотузками сіменава, на яких були прикріплені сіде, запечатавши його там. Він не зможе перейти через цю мотузку. Вчителька вирішила, що зачекає, поки дитина заспокоюється та буде готова говорити з нею, поки вони не дійдуть компромісу.

Так і було: Токо ходила до Тенші, та постійно кликала на "переговори", але він відмовлявся та не виходив. Пройшло не мало часу, як Токо прийшла знов в ніч та побачила, що мотузки були розірвані. Весь храм був пробитий сяючими списами та була кров. Це все вказувало на недавню бійню. Вона хотіла підняти по сходах, але там з'явився ангел.

— Не ходи сюди більше. Будь ласка. Я не хочу більше нікого й ніколи тут бачити. Це моя територія відтепер. Якщо мені щось знадобиться, я прийду сам. Напевно. Якщо ступиш сюди ногою - вб'ю одразу, як і всіх інших. — він розвернувся та пішов.

Токо стояла на місці декілька хвилин, споглядаючи на сходи. Вона ще ніколи не була такою розгубленою.

Після цих подій, Токо змінилася. Не можна сказати, в яку сторону, гіршу чи кращу. Але вона стала більш строгою, мовчазною, різкою та раціональнішою. Тієї м'якості й слід простив. Сидячі біля неї, можна було відчувати ту тяжку ношу, яку вона мовчки несла на собі, нікому не розказуючи. Це її маленька таємниця, яку вона ніколи нікому не розкаже. Вона надалі продовжу працювати вчителем та по сумісності психотерапевтом разом з напарником, допомагаючи людям.

Життя Тенші було ніяким. Він днями сидів в своєму храмі, проганяючи людей, тварин (Окрім котів. До них він ставиться з повагою, бо це були єдині тварини, які врятували його

своїм теплом в зимню пору. Вони приходили до нього та зігрівали його), драконів, та інших демонів зі своєї території. Одного разу, до нього завітала Ехо, про яку він чув та хотів зустрітися віч-на-віч, щоб особисто з нею побитися, як він любив. Але коли він майже не вбив її, вирішив поговорити з нею. Це вже був той етап, коли Ехо не була кровожерливим монстром, а демоном під стеженням організації мисливців. Почувши історію Ехо, як вона стала демоном, він відчув якийсь рідний зв'язок. Він бачив в її історії відголоски й своєї – вони разом стали демонами не по своєму бажанню. На секунду, він подумав що може стати з Ехо друзями, щось в ній було таке тепле, навіть не дивлячись на те, що вона демон. Але в мить згадавши про Токо, ці думки відпали. Він вивів Ехо зі своєї території, сподіваючись на те, що вона прийде ще раз, так і сталося. Він постійно робив вигляд, що він не хоче ні з ким розмовляти та вів себе як балувана дитина, але насправді, в душі він хотів мати хоча б одного друга, який б міг його зрозуміти.

Подивимося далі, як воно буде.